

то обѣщаніе, и да смиримъ твоя-та гордость предъ всы-те твои подданницы. Любимъ като отиде отъ онаго извора, надѣваше ся да найде утѣха и не му бяше вече мучно за негова-та грозота. Поварве изъ гора-та: но пощо поварве мало нѣщо падна нечаянно въ една яма, коя бѣха ископали нѣкой ловцы, за да ловятъ мечкы-те, и они сами бѣха ся скрыли на околны-те древе-та, слѣзоха абіе и верзаха окаяннаго Любима съ веригы, доведоха го въ Престолный градъ царства его. Въ путешествіе-то вмѣсто да му дойде на ума какъ бѣше получилъ онова наказаніе заради свои-те погрѣшки онъ проклинаваше орисница-та, Хаяше веригы-те, забладанъ отъ своя-та бѣсота. Когда-то приближиха при Града, види че струваха велико торжество. Ловцы-те попытаха свои-те градски сожителы, каковы новины са ся случили? они же отговориха че царя Любима го убилла громова стрѣла въ стая-та му. понеже народъ имаше таково мнѣніе. Бози казуваха они, не можиха вече да терпятъ безъ мѣрную его лошевину. Того ради освободиха земля-та отъ него. Ч-рица велмо участницы на неговы-те погрѣшки поискаха да ся ползо-